

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 206/2022-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Petrom Čurillom, advokátom, Hlavná 11, Prešov, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 6 Tpo 3/2022 z 15. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 31. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia jeho základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a na obhajobu podľa čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. V ústavnej sťažnosti ústavnému súdu navrhuje, aby označené rozhodnutie všeobecného súdu zrušil a vrátil mu vec sťažovateľa na nové konanie, prikázal mu tiež prepustiť ho z väzby na slobodu a ústavný súd žiada priznať náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie pre zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1 a 4 Trestného zákona, kde bol sťažovateľ vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) z 5. augusta 2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove (lej len „krajský súd“) zo 7. septembra 2021 z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku, keď bol dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neskôr na základe príkazu príslušného prokurátora

vypustený. Uznesením okresného súdu č. k. 33 Tp 70/2021 z 3. februára 2022 (ďalej len „prvostupňové uznesenie“) bola podľa § 76 ods. 3 Trestného poriadku z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzba sťažovateľa predĺžená do 3. júna 2022, podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietnutá žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, pričom väzba sťažovateľa nebola nahradená alternatívnymi opatreniami. O sťažnosti podanej proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením č. k. 6 Tpo 3/2022 z 15. februára 2022 (ďalej len „namiatané uznesenie“), ktorým túto ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje v prvom rade tvrdením o porušení jeho práva na obhajobu, keď podľa jeho vyjadrenia bol návrh prokurátora na predĺženie jeho väzby obhajobe, ako aj jemu samotnému doručený až priamo počas väzobného výsluchu, predmetom ktorého bolo prejednanie uvedeného návrhu a tiež žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Sťažovateľ na tomto mieste dôvodí, že prokurátor pred konajúcim súdom predniesol, že mal byť návrh obhajcovi doručovaný do elektronickej schránky, čo nie je podľa vyjadrenia sťažovateľa pravda, keďže obhajcovi takýto návrh doručený do elektronickej schránky nebol a v konečnom dôsledku mu bol doručený až 10. februára 2022, teda sedem dní po samotnom rozhodnutí okresného súdu.

4. Sťažovateľ ďalej namieta procesný postup pri prejednaní návrhu prokurátora na predĺženie väzby a žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Podľa jeho vyjadrenia okresný súd nevykonal v rámci uvedeného rozhodovania potrebné dokazovanie, keďže „*neoboznámil predmetný návrh Krajskej prokuratúry Prešov zo dňa 26. 01. 2022 č. Kv 47/18/7700-292, neoboznámil ani len žiadosť obvineného o jeho prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 17. 01. 2022, ani len neoboznámil stav a priebeh doterajšieho trestného konania vedeného Krajským riaditeľstvom PZ, Odbor kriminálnej polície Prešov pod č. ČVS:KRP-78/3-VYS-PO-2017 a predovšetkým neoboznámil výpoveď obvineného [REDAKOVANÉ] zo dňa 27. 01. 2022*“.

5. Sťažovateľ sa v ďalšom bode ústavnej sťažnosti snaží spochybniť konajúcimi súdmi prezentované dôvody preventívnej väzby v jeho prípade, keď konajúce súdy poukázali na kontinuálne páchanie trestnej činnosti sťažovateľom od roku 2014 až do jeho zadržania v roku 2021 prostredníctvom ďalších sťažovateľom založených obchodných spoločností. Takúto argumentáciu považuje za nenáležitú a na tomto mieste uvádza, že predmetom trestného stíhania je len činnosť jednej z viacerých obchodných spoločností a konkrétne časové obdobie daňového roku 2014, pričom pre trestnú činnosť v ďalších konajúcimi súdmi špecifikovaných obchodných spoločnostiach a obdobiach nebolo sťažovateľovi dosiaľ vznesené obvinenie, a teda činnosť týchto obchodných spoločností nie je predmetom daného trestného konania.

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti takisto argumentuje nesplnením jedného zo základných materiálnych predpokladov väzby, kde namieta, že dôvodnosť podozrenia zo spáchania vyšetrovanej trestnej činnosti nie je podložená relevantnou dôkaznou situáciou. V tomto smere

dôvodí, že sa konajúce súdy nekriticky odvolávajú na výpovede dvoch spoluobvinených, ktoré sú podľa sťažovateľa vo vážnom rozpore s jeho vlastnou výpoveďou realizovanou v trestnom konaní, pričom v rámci vedeného trestného konania potrebné vzájomné konfrontácie medzi obvinenými na odstránenie uvedených rozporov dosiaľ vykonané neboli.

7. V poslednom bode argumentácie ústavnej sťažnosti formuluje sťažovateľ námietky o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti odôvodnenia rozhodnutia konajúcich súdov, ktoré bolo podkladom na ich právny záver o nemožnosti nahradenia väzby sťažovateľa miernejšími alternatívnymi opatreniami. Podľa jeho názoru sú v tomto smere právne úvahy prezentované konajúcimi súdmi nepresvedčivé a frázovité.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie o porušení jeho práv v dôsledku nezákonnej väzby, keď konajúce súdy podľa názoru sťažovateľa mu neumožnili realizovať jeho právo na obhajobu a spochybňovať dôvodnosť väzby v plnej miere, podporili jeho preventívnu väzbu nedostatočnými dôvodmi a nedostatočnou úrovňou dôkazného procesu, pričom sa primerane nevysporiadali ani s možnosťou jej náhrady miernejšími alternatívnymi opatreniami.

9. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného na urýchlenú súdnu kontrolu zákonnosti jeho väzby, s čím je spojená povinnosť nariadenia prepustenia obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 dohovoru (obdobne napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08, III. ÚS 581/2015, III. ÚS 183/2018). Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré sú prenesené do špeciálnych ustanovení čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020).

10. Pri posúdení väzobnej trestnej veci sťažovateľa sa ústavný súd zamerail na posúdenie otázky, či sa krajský súd s relevantnými okolnosťami väzobnej veci sťažovateľa, resp. s tými okolnosťami, na ktoré poukazuje samotný sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, vysporiadal adekvátne

a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia v spojení s dôvodmi prvostupňového uznesenia okresného súdu ústavnoprávne akceptovateľné a či konajúcimi súdmi zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu. Inými slovami, či je väzba v prípade sťažovateľa zdôvodnená ústavne udržateľným spôsobom.

11. Z obsahu odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu vyplýva, že sa v ňom tento stotožnil so závermi prvostupňového uznesenia okresného súdu, ktorý konštatoval danosť materiálnych a formálnych podmienok väzby sťažovateľa, kde dôvodnosť podozrenia zo spáchania vyšetrovanej trestnej činnosti je podľa názoru krajského súdu daná, keďže je podporená dosiaľ zabezpečenými dôkazmi, z ktorých poukazuje sťažnostný súd predovšetkým na výpovede špecifikovaných spoluobvinených (štyria obvinení), ktorí sa k trestnej činnosti priznali. Tieto výpovede podľa vyjadrenia krajského súdu podporujú podozrenia o aktivitách sťažovateľa realizovaných prostredníctvom jeho obchodnej spoločnosti, ktoré mali spočívať vo vystavovaní fiktívnych dodacích faktúr, keď ku skutočnej realizácii služieb deklarovaných týmito faktúrami nedošlo a tieto aktivity smerovali v konečnom dôsledku k získaniu finančného prospechu formou skrátenia dane z pridanej hodnoty. Na tomto mieste konštatoval, že sa oboznámil aj s výpoveďou sťažovateľa, ktorý svoje zapojenie do uvedených aktivít poprel s tým, že mal na starosti iba športovú a reprezentačnú činnosť obchodnej spoločnosti a o ekonomické záležitosti sa staral výlučne špecifikovaný spoluobvinený, ktorému sťažovateľ dôveroval. Krajský súd konštatoval, že činnosť obchodnej spoločnosti bola v rámci dôkazného procesu preverená okrem výpovedí označených spoluobvinených aj celým radom ďalších dôkazov (výpovede množstva svedkov, právny styk s cudzinou, faktúry špecifikovaných obchodných spoločností a protokoly príslušných daňových úradov), ktoré vypovedajú o tom, že aktivity dotknutej spoločnosti boli v podstate fingované a služby deklarované na faktúrach reálne neprebegli, a teda výsledky dokazovania spochybňujú tvrdenia sťažovateľa obsiahnuté v jeho výpovedi.

K dôvodom opodstatňujúcim tzv. preventívnu väzbu sťažovateľa krajský súd uviedol, že v zmysle výpovede špecifikovaného spoluobvineného mali byť príjmy z trestnej činnosti hlavným zdrojom príjmov sťažovateľa, pričom po začatí problémov súvisiacich s vykonávaním daňových kontrol v obchodnej spoločnosti sťažovateľa si sťažovateľ založil ďalšie obchodné spoločnosti, kde mal pokračovať v trestnej činnosti. Takisto krajský súd uviedol, že okrem roku 2014, ktoré je predmetom dotknutého trestného stíhania, boli na základe vykonaných daňových kontrol začaté trestné stíhania vzťahujúce sa na iné zdaňovacie obdobia, a to obdobia rokov 2015 až 2018. V neposlednom rade poukázal krajský súd aj na výsledky odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky, ktoré zachytili rozhovory obvinených o potrebe založenia novej obchodnej spoločnosti a spôsobe vystavovania faktúr v budúcnosti a o ďalších krokoch pripravovanej trestnej činnosti. Všetky tieto skutočnosti podľa názoru krajského súdu vzbudzujú dôvodnú obavu z možného pokračovania v trestnej činnosti v prípade prepustenia sťažovateľa na slobodu, kde takisto krajský súd zdôraznil, že pri väzobnom rozhodovaní môže súd riziko ďalšieho páchania trestnej činnosti iba odhadovať (prognózovať), nie je teda nevyhnutné preukázať, že k takémuto konaniu či pokusu zo strany väzobne stíhaného obvineného už došlo.

Krajský súd tiež poukázal na znenie § 72 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého sa návrhy a žiadosti prokurátora bezodkladne doručia obvinenému a žiadosti obvineného alebo iných osôb podané v jeho prospech prokurátorovi tak, aby sa k nim prokurátor a obvinený mali možnosť

pred rozhodnutím o väzbe vyjadriť; to platí aj o dôvodoch, pre ktoré má súd rozhodnúť o predĺžení celkovej lehoty väzby podľa § 76a. Krajský súd na tomto mieste uviedol, že dotknuté ustanovenie Trestného poriadku neukladá povinnosť doručovať návrh prokurátora aj obhajcovi, povinnosťou je doručiť takýto návrh obvinenému, čo sa v prípade sťažovateľa stalo, pričom obhajcovi sťažovateľa nič nebránilo požiadať okresný súd vykonávajúci väzobný výsluch o objasnenie návrhu prokurátora na predĺženie väzby, pokiaľ mal pocit, že mu nebol poskytnutý primeraný časový priestor k oboznámeniu sa s ním, čo však obhajca sťažovateľa neurobil.

K priebehu, resp. k procesnému postupu pri rozhodovaní okresného súdu o návrhu prokurátora na predĺženie väzby a o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu krajský súd v kontexte námietok sťažovateľa dôvodil, že rozhodovanie o väzbe nemá predpísaný procesný postup v podobe, akaj sa sťažovateľ v uplatnenej sťažnosti domáha (oboznamovanie s návrhom a priebehom doterajšieho trestného konania), keďže povinnosť vykonať tieto úkony Trestný poriadok pri rozhodovaní o väzbe nestanovuje.

Napokon vylúčenie možnosti nahradenia väzby sťažovateľa alternatívnymi opatreniami zdôvodnil krajský súd závažnosťou vyšetrovanej trestnej činnosti a množstvom čiastkových útokov, predpokladanou výškou spôsobenej škody, keď alternatívne opatrenia nie sú podľa jeho názoru spôsobilé zabezpečiť účel sledovaný väzbou, ktorým je zabránenie pokračovať v páchaní trestnej činnosti.

12. Ústavný súd v prvom rade zaujal postoj k argumentácii sťažovateľa, v rámci ktorej tento namieta zásah do jeho práva na obhajobu v kontexte možnosti účinne spochybňovať zákonnosť väzby za pomoci svojho obhajcu. Ústavný súd bez tohto, aby skúmal, či prokurátor urobil alebo neurobil pokus o doručenie návrhu na predĺženie väzby sťažovateľa elektronicky jeho obhajcovi, konštatuje, že obhajca sťažovateľa, tak ako to správne uviedol v odôvodnení namietaného uznesenia krajský súd, pred vykonaním väzobného výsluchu nijakým spôsobom pred okresným súdom nežiadal a nedomáhal sa poskytnutia širšieho časového priestoru pre účely oboznámenia sa s návrhom prokurátora, na druhej strane, pokiaľ by aj bolo tvrdenie sťažovateľa, že ho krátkosť času poskytnutého pred väzobným výsluchom k oboznámeniu sa s návrhom prokurátora nejakým spôsobom hendikepovala pri uplatňovaní jeho práv, sťažnostný stupeň väzobného konania, ktorý slúži ku korekcii prípadných nedostatkov prvostupňového väzobného rozhodovania, mu poskytoval nový a dostatočne primeraný časový priestor reagovať na obsah návrhu prokurátora a spochybňovať tak dôvody, resp. zákonnosť väzby, čo aj obhajca sťažovateľa, tak ako to vyplýva z obsahu odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu, urobil (pozri s. 2 namietaného uznesenia). Za takýchto okolností hodnotí ústavný súd tvrdenia sťažovateľa o skrátení možnosti obhajoby, a teda možnosti účinne spochybniť zákonnosť svojej väzby prostredníctvom svojho obhajcu, ako neopodstatnené.

13. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietaný procesný postup okresného súdu pri väzobnom rozhodovaní, ústavný súd iba v krátkosti konštatuje, že bol označený postup regulérny a plne zodpovedal príslušným ustanoveniam Trestného poriadku regulujúcim rozhodovanie o väzbe. Ústavný súd upozorňuje sťažovateľa, ktorý je kvalifikovane právne zastúpený advokátom, že nie je úlohou ústavného súdu pri prejednávaní ústavných sťažností podávať výklad „jednoduchého práva“, teda podústavných právnych predpisov. To, že je činnosť zahŕňajúca

vykonávanie dôkazov čítaním výpovedí, listín, posudkov, správ alebo oboznamovaním vecných dôkazov povinnosťou predpísanou na hlavnom pojednávaní, prípadne na verejnom zasadnutí, jasne a výslovne vyplýva zo zákonného znenia príslušných ustanovení Trestného poriadku. Takýto procesný postup Trestný poriadok nepredpisuje pri rozhodovaní o väzbe. Ako povinný úkon pri väzobnom konaní stanovuje Trestný poriadok len vykonanie väzobného výsluchu obvineného, čo v prípade sťažovateľa bolo splnené.

14. Ústavný súd je ďalej toho názoru, že argumentácia prostredníctvom ktorej bolo sťažovateľovi v namietanom uznesení krajského súdu vysvetlené splnenie materiálnych podmienok väzby, je jednak úplne vyčerpávajúca a súčasne plne konvenuje obsahu dotknutých ustanovení Trestného poriadku upravujúcich rozhodovanie o väzbe. Opis konkrétnych skutočností opodstatňujúcich u sťažovateľa preventívnu väzbu, ponúknutý v odôvodnení namietaného uznesenia je natoľko výpovedný a presvedčivý, že prípad väzby sťažovateľa možno hodnotiť ako ukážkový príklad väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Krajským súdom prezentované okolnosti vyplývajúce z dokazovania, ktoré sú podložené nielen výpoveďou spoluobvineného (ktorú samozrejme sťažovateľ spochybňuje, tak ako je to v takýchto prípadoch spolupracujúcich obvinených štandardným zvykom obhajoby), ale aj inými relevantnými dôkazmi – výsledky odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky, nasvedčujú tomu, že ani taká závažná skutočnosť, akou je realizácia daňovej kontroly, nemala odradiť obvinených v nezákonných aktivitách, práve naopak, obvinení mali začať hľadať nové možnosti pre pokračovanie v týchto nezákonných aktivitách skracovania dane. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že je nenáležité zohľadňovať pri ustálení dôvodov preventívnej väzby v danom väzobnom konaní okolnosť začatia trestného stíhania pokrývajúceho aktivity obchodných spoločností sťažovateľa v ďalších zdaňovacích obdobiach, keďže sťažovateľovi nebolo dosiaľ v uvedených trestných konaniach vznesené obvinenie, ústavný súd sa s týmto tvrdením sťažovateľa zásadne nestotožňuje. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov uplatňovanej v zmysle Trestného poriadku v trestnom konaní žiadna takáto výslovná podmienka na posudzovanie dôkazov v rámci väzobného rozhodovania nevyplýva. Tým, čo má váhu, je logický úsudok, ktorý konajúci súd pre podporu svojich záverov ponúkne, čo v danom prípade nepochybne platí, keďže neexistuje žiaden rozumný dôvod, aby konajúci súd ignoroval a nezohľadnil okolnosti vyplývajúce síce z iných trestných konaní, ktoré sa však týkajú činnosti obchodných spoločností sťažovateľa (v ktorých je spoločníkom a konateľom) a ktoré zároveň nasvedčujú opakovaniu obdobných nezákonných aktivít skracovania dane.

15. Ústavný súd zaujal stanovisko aj k argumentácii sťažovateľa smerujúcej k spochybneniu jedného zo základných materiálnych predpokladov väzby, ktorým je dôvodnosť vzneseného obvinenia ako *conditio sine qua non* pre väzbu sťažovateľa. Sťažovateľ v tomto smere kritizuje kvalitu dôkaznej situácie, prezentujúcej tiež svoje subjektívne výhrady k dôveryhodnosti výpovede spoluobvineného, ktorá je podľa jeho mienky rozporná s jeho výpoveďou a rozpory neboli dosiaľ odstránené prípadnou konfrontáciou. Ústavný súd sťažovateľove námietky označeného charakteru kvalifikuje ako predčasné, presahujúce rámec súdneho prieskumu uplatňovaného pri väzobnom rozhodovaní. V zmysle stabilizovanej judikatúry ústavného súdu sa v danej fáze trestného konania, teda pri rozhodovaní o väzbe obvineného, nerozhoduje o vine, resp. nevine obvineného, ale sa posudzuje len to, či sú v danom štádiu trestného konania vo vzťahu k osobe obvineného

zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujúce podozrenie zo spáchania skutkov vyšetrovaných trestných činov, preto vykonané dokazovanie má vždy podporiť príslušné štádium trestného konania, v danom prípade väzobné rozhodovanie, pre ktoré je relevantné ako jeden z materiálnych predpokladov väzby dôvodné podozrenie, nie istota zo spáchania skutkov obvineným (obžalovaným), ktorá je relevantným podkladom na odsúdenie (obdobne pozri rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Krejčíř proti Českej republike z 26. 3. 2009, č. 39298/04 a 8723/05). Preto je hĺbkové, konečné hodnotenie dôkazov a posúdenie zákonnosti dôkazného procesu vyhradené rozhodovaniu vo veci samej a nasleduje zásadne po ukončení dokazovania (obdobne pozri III. ÚS 569/2017, III. ÚS 183/2018, I. ÚS 221/2019). Ústavný súd tak zdôrazňuje, že všeobecnému súdu rozhodujúcemu o väzbe úloha celkového hodnotenia dôkazov a s tým súvisiaceho dôkazného procesu zásadne neprislúcha, len výnimočne by mohol na tomto základe konštatovať nesplnenie príslušnej materiálnej podmienky väzby, a to iba v prípade absolútneho nedostatku dôkazov proti väzobne stíhanému obvinenému (obžalovanému), čo nie je sťažovateľov prípad, zvlášť nie za situácie, keď je podľa vyjadrenia všeobecného súdu sťažovateľ usvedčovaný nielen výpoveďou jedného spoluobvineného, ale aj výpoveďami ďalších obvinených, výpoveďami svedkov a navyše výsledkami odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky.

16. Napokon ústavný súd konštatuje, že sa nemôže stotožniť ani s argumentáciou sťažovateľa o tom, že sa krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal náležite s možnosťou náhrady jeho väzby miernejším prostriedkom. Z obsahu odôvodnenia namietaného uznesenia je totiž zrejmé, že sa krajský súd preskúmaním možnosti prijatia alternatívnych opatrení zaoberal, keď hoci stručne, ale podľa mienky ústavného súdu primerane špecifikoval a logicky vysvetlil jednotlivé okolnosti, z ktorých vyvodil skutkový stav nepripúšťajúci možnosť substitúcie väzby sťažovateľa miernejším opatrením, a to z dôvodu závažnosti trestnej činnosti pozostávajúcej z množstva čiastkových útokov. Ústavný súd nad rámec poukazuje na to, že sa mu ako relevantná okolnosť podporujúca uvedený záver krajského súdu javí aj skutočnosť, na ktorú poukazoval samotný krajský súd pri zdôvodnení preventívnej väzby sťažovateľa, a to že dostatočne odradzujúci efekt pre obvinených v tom zmysle, aby vo svojich nezákonných aktivitách nepokračovali, zrejme nemala ani realizovaná daňová kontrola signalizujúca možné budúce problémy – sankcionovanie nezákonných aktivít, a to aj prostriedkami trestnoprávneho charakteru.

17. Namietané uznesenie krajského súdu sa vzhľadom na predchádzajúce závery ústavnému súdu nejaví ako nezdôvodnené, a teda svojvoľné, rovnako postup konajúcich súdov pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa nijako nezasiahol do práva sťažovateľa obhajovať sa a spochybňovať zákonnosť väzby účinným spôsobom. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd uviedol vo svojom rozhodnutí dostatočne konkrétne a náležité dôvody na udržanie preventívnej väzby sťažovateľa.

18. Vychádzajúc z prezentovaných čiastkových záverov, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol.

19. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu